

MIRELA DUMITRU: „S-ar putea să fiu de modă veche...”

Mirela Dumitru nu va avea niciodată vârstă. Este o tânără bătrână, o femeie-copil. Are o sinceritate dezarmantă și își rotește a mirare neprefăcută ochii mari și limpezi atunci când i se adresează vreun compliment. De ce, Mirela? Nu vezi cât de frumos te-ai ridicat la înălțimea darului ce ți s-a dat?

S-a născut în seara zilei de 3 septembrie 1968. A absolvit I.A.T.C. în 1991, la clasa prof. Sanda Manu. Rolul de producție pe scena Studioului „Casandra” a fost Vera din spectacolul **Cei din urmă** de Maxim Gorki.

Acum este actriță la Teatrul Odeon din București. Aici a fost distribuită în spectacolele **Mincinosul** de Goldoni (regia: Vlad Mugur), **...au pus cătușe florilor...** de Arrabal (regia: Alexander Hausvater), **Teatrul seminar** după textele lui Petre Țușea (regia: Dragoș Galgoșiu), **La țigănci** după Mircea Eliade (regia: Alexander Hausvater), **Sganarelle** de Molière (regia: Dragoș Galgoșiu), **Cumetrele** de Michel Tremblay (regia: Petre Bokor), **Demonul meschin** după Feodor Sologub (regia: Adrian Giurgea), **Carlo contra Carlo** de Paul Iosachim (regia: Horațiu Mălăele). Repetă în **Cei ce făuresc imperii** de Boris Vian (regia: Theodor Cristian Popescu). Colaborează la Teatrul „Bulandra”, în spectacolul **Casa evantai** de Marin Sorescu.

□ **Pe parcursul celor cinci ani de când ești actriță a Teatrului Odeon, ai primit roluri generoase. Ai jucat mult și cu succes. De-a lungul acestei perioade ai avut și colaborări cinematografice?**

■ Colaborările mele cu cinematograful au fost mai puține la număr, dar sper ca viitorul să-mi ofere surprize plăcute și în acest sens. Am jucat în filmul „Întâmplări cu Alexandra”, în regia lui Cornel Diaconu, și în filmul „Undeva în est”, în regia lui Nicolae Mărgineanu. Cât despre televiziune, am jucat în piesa **Zarurile sunt aruncate**, în regia lui Dinu Cernescu, și am prezentat câteva emisiuni pentru copii. Acum, când privesc în urmă, îmi dau seama că s-au strâns câteva realizări și, dacă ținem seama că în acest răstimp m-am și căsătorit și am adus pe lume o fetiță scumpă, dragă, năzdrăvană, care se numește Iana, atunci pot spune că nu am prea stat degeaba.

□ **Ce a determinat apropierea ta de lumea scenei și în ce condiții s-a produs ea?**

■ Nu pot spune cu precizie care a fost momentul... Cred că am iubit teatrul înainte de a vedea vreun spectacol. Eram foarte mică și îmi plăcea enorm să reșit poezii, să cânt, să dansez... Când eram aplaudată de ai mei, părinți, bunici, rude, nu-mi mai încăpeam în piele de bucurie. Îmi imaginam că la fel se întâmplă și la teatru. Gândurile mele de atunci se îndreptau numai spre momentul aplauzelor, răsplată dăruirii de sine. Abia mult mai târziu am aflat ce drum lung este până la acest moment. Cred că am fost atrasă de teatru așa cum ești atras de un magnet. De îndată ce ai intrat în puterea lui, nu te mai poți desprinde.

□ **Au existat dificultăți concrete în traiectoria ta profesională?**

■ Au fost. Unii spuneau că sunt prea scundă, alții că sunt prea plinuță, iar un profesor de vorbire din institut chiar mi-a atras atenția că am defecte de dicțiune la jumătate din numărul literelor alfabetului. Atunci m-am bucurat că nu sunt decât 28 de litere... Dar iată că, deși nu am crescut cât Claudia Schiffer, vorbesc corect și cred că... mă descurc bine. Dificultățile interioare nu vor dispărea însă niciodată. Niciodată nu am fost convinsă că am făcut destul, că personajul meu e complet, tot timpul mi se pare că-i lipsește ceva.

□ **Cărui tip de succes îi acorzi o mai mare importanță, celui de public sau celui de presă?**

■ Aș fi tentată să răspund imediat că succesului de public. Dar oare criticii de teatru, oamenii de presă, sunt altceva decât public? Publicul, Măria-Sa Publicul, sunt toți spectatorii noștri. Sunt sigură că fiecare critic de teatru care vine să vadă un spectacol, vine cu sufletul deschis, pregătit să primească ceea ce noi îi oferim, cu aceeași mărinimie ca oricărui alt spectator. Cel puțin, așa ar trebui... Sunt obiectivi sau subiectivi, ne judecă sau ne laudă la fel ca și ceilalți spectatori, așa-ziși neavizați. Și, de foarte multe ori, părerile coincid, doar că pe cei „neavizați” foarte rar îi întreabă cineva ce cred în legătură cu un spectacol. Succes de public? Da!

□ **Când ai simțit că vocația ta profesională s-a împlinit?**

■ Dacă te referi la faptul că am privilegiul de a face ceea ce-mi place cel mai mult, că visul meu de a fi actriță a devenit realitate, îți răspund că în ziua în care m-am angajat la Odeon. Dacă te referi la rolurile pe care aș vrea să le interpretez, nu mi-ar ajunge o viață pentru a fi mulțumită.

□ **Ce înseamnă pentru tine Teatrul Odeon?**

■ Sunt perioade când îmi petrec mai mult timp la teatru decât acasă. Dar când trec câteva zile fără să fiu în teatru, nu-mi găsesc locul și asta, poate, pentru că simt că-i aparțin. Cu toate

cele bune și cele rele, Odeonul e o parte din mine, cum și eu sunt o parte din el. Toți cei ce muncesc în acest teatru m-au primit bine, m-au încurajat, i-am simțit alături când mi-a fost greu și îmi doresc să nu-i dezamăgesc. Sigur că mai există și tensiuni, momente când îmi doresc să nu văd sau să nu aud niște lucruri. Dar astea se întâmplă peste tot. Important este că există puterea de a le depăși, credința că finalitatea muncii este pe primul loc și că o nouă zi înseamnă un nou început.

□ Se spune despre Mirela Dumitru că este o colegă excepțională, ce reușește să „dezamorseze” demn orice conflict. Este o chestiune de strategie sau de caracter?

■ Și, și. Existența unui conflict îmi creează disconfort interior. Nu pot lucra. Și dacă se întâmplă să fiu implicată direct, intru în panică. Îmi aduc imediat aminte de vorbele doamnei Sanda Manu, care nu de puține ori mă întreba, în stilul său caracteristic: „Tu crezi că eu am timp de pierdut cu crizele tale de personalitate?”. Și atunci fac tot ce pot pentru a îndrepta lucrurile, deoarece cred că puțin mai multă toleranță este esențială. A fi puțin mai înțelegător, a mai uita puțin de propriul eu nu e foarte dificil. Dar, înainte de toate, trebuie să fim corecți cu noi înșine.

□ Este importantă moralitatea pentru un actor?

■ Moralitatea este o condiție sine-qua-non. Această meserie se face cu suflet, iar sufletul trebuie să rămână curat. Și dacă e curat, se observă în priviri. Prin privire se manifestă una dintre legile de bază ale existenței actorului: comunicarea. Dacă nu există comunicare, nu ești decât un banal și vrednic de milă prestator de servicii artistice. Iar lipsa coloanei vertebrale te va împiedica, la un moment dat, într-un punct al carierei, să te simți împlinit.

□ Care consideri că au fost cele mai reprezentative întâlniri ale tale în lumea teatrului, vorbind despre colaborările cu colegii actori și regizori?

■ De foarte multe ori vorbim despre marile întâlniri din lumea noastră... Ne uităm cu invidie la evoluția și performanțele actorilor din alte teatre, care, sub bagheta unor regizori de elită, ne uimesc și ne ajută să ne păstrăm credința în magia și forța Actorului.

□ De ce invidie?

■ Pentru că au fost prea puține momentele de grație ale Teatrului Odeon. S-ar putea ca unii regizori să creadă că la noi în teatru nu sunt prea multe... vedete. Nu este adevărat. Am demonstrat că și la noi se pot întâmpla minuni. Nu cred că trebuie să ne ocolească. Îi așteptăm.

□ Viața personală poate influența evoluția profesională a unui actor?

■ Echilibrul și substanța uneia se reflectă în cealaltă. Mă socotesc foarte norocoasă și din acest punct de vedere. Pacea, liniștea, iubirea de acasă îmi dau putere, iar bunătatea, generozitatea, înțelegerea și, de multe ori, sfaturile soțului meu mă ajută și-mi dau încredere în tot ce fac.

□ Ce relație stabilești cu publicul când ești pe scenă? Dar atunci când ești pe stradă?

■ Există o singură situație când consider că am în față mea un public: atunci când sunt pe scenă. Câteodată simt că am reușit să stabilesc comunicarea concretă cu el, atunci când am sentimentul că l-am surprins, că i-am transmis mesajul meu, că i-am strecurat în suflet un strop de iubire... Niciodată însă nu am fost „actriță” în afara teatrului. N-am cum. La urma urmei, suntem oameni normali, între anumite limite, nu?

□ Care consideri a fi problema numărul 1 a teatrului ce se face în România astăzi?

■ Ca în toate domeniile de activitate, după '89 și în teatrul românesc s-a simțit nevoia acută de transformare, de nou, de eliberare. Dar s-a întâmplat ceea ce este caracteristic pentru noi,

românii: maratonul pe o singură cărare, până la epuizare, uitându-se, ignorându-se sau, și mai rău, disprețuindu-se cărările pe care s-a mers până acum. Au apărut nenumărate spectacole-experiment, fel de fel de montări șocante atât pentru actori, cât și pentru spectatori. Nu spun că asta e rău. Dar am senzația că sunt date uitării, că sunt considerate desuete spectacolele de altădată, care umpleau sălile până la refuz. Mă doare sufletul când văd că mari actori români, nu tocmai tineri acum, se simt părăsiți, inutili, uitați... Mi-e dor de spectacole pline de patimă, de trăire intensă, la sfârșitul cărora să fiu fericită că sunt epuizată psihic, nu fizic... Mă înțelegi? S-ar putea să fiu de modă veche...

□ De unde provine dragostea de oameni a Mirelei Dumitru?

■ Nu sunt posesoarea unei gene speciale. Cred că vine din bucuria de a trăi, de a putea lua din viață partea bună, din puterea de a privi în jur cu ochi de copil...

□ Când te-am contactat pentru realizarea acestui interviu, ai arătat o bucurie stupefiantă, dar și multă modestie. De ce?

■ Cum, de ce? Fiindcă pentru mine este ca un premiu cu coroană. Nu m-am gândit niciodată că am ajuns să merit o asemenea onoare, nu am crezut că cei ce se gândesc la actori își pot opri ochii și gândurile și asupra mea. Fiind la început de drum, nu m-am gândit că realizările mele pot fi interesante pentru revista „Teatrul azi”...

□ Ce rămâne în sufletul actorului în clipa când, după un succes, cortina cade, iar aplauzele nu se mai aud?

■ Un mare, mare gol. Sentimentul că ai rămas deodată singur și nu mai știi încotro să te îndrepti. Tristețe și întrebări. Bucurie? Mult mai târziu...

□ Ce relație stabilești, în momentul primei lecturi, cu personajul pe care urmează să-l interpretezi?

■ Prima lectură este ca atunci când desfaci ambalajul unui cadou... Curiozitate, prudență, speranța că este obiectul râvnit... Uneori, există amărăciunea că nu este ceea ce îți doreai. Atunci însă intră în arenă orgoliul și spui: „o să vezi tu, rolșorule, ce-o să facem noi împreună! Te ajut și mă ajuți, vom fi prieteni”. Câtă vreme personajul respectiv are o viață în acel spectacol, cât de scurtă, nu-ți rămâne decât să-i dai aceeași importanță ca și când ar fi rolul principal.

□ Cum a fost când ai avut primul succes?

■ Era într-un examen la institut. Jucam rolul Ziței și, spre marea mea surpriză, l-am văzut pe maestrul Dem Rădulescu râzând în hohote. Nu-i puțin lucru, nu? Ce-am simțit? Am simțit că pot! Că am mai crescut câțiva centimetri...

□ Ce te-a durut cel mai mult din tot ce ai trăit și observat în lumea teatrului?

■ În Carlo contra Carlo există o replică dureros de adevărată: „Aplauzele nu țin de foame!” Cineva, acolo sus, chiar nu ne iubește? Întreb pentru că mă doare.

□ Actorul trăiește mai multe vieți?

■ Fiecare rol este o viață. Pare o banalitate ce spun, dar nu este. Fiecărui personaj îi dai viață, îl ajuți să fie crezut de public... Dar se petrece și fenomenul invers. Cine se poate gândi azi la Tipătescu fără să-și amintească de Toma Caragiu, sau la Doamna Clara fără să o vadă pe Olga Tudorache? Așa că, vezi, mai degrabă toți, actori, regizori, autori, dincolo de timp, trăim o singură viață cu zeci de inimi...

martie 1996

CLARA MĂRGINEANU